

אין צדין פרק שלישי ביצה

אלא בכוורי דאדימי וכו'. דודאי נודו מערב י"ט וקרי ליה צני יומן כך פרש"י ולא נהירא דפשיטא דמותרין לטלטל ואמירא כדבי הכל ומשמע דלא אחיא אלא כרצן גמליאל דמתיר ספק מוכן לכן נראה לי דאין דלחי שהוא מערב י"ט אלא ספק והשמא אחיא כרצן גמליאל דמתיר ספק מוכן: **ולערב** אסורין בכדי שיעשו. פרש"י כתי שיעור לקיטמן שלא יהנה ממלאכת י"ט ולערב ראשון קאמר דמנה נפסך כן מותרין אם היה (א) חול הרי היום נלקטו ואם היה היום קדש הרי הלילה הזה חול ובשני ימים טובים של גלויות מיירי והביא רמב"ם ראייה מביאה לעיל (דף ד' וס'ט) שגולדה בזה מותרת בזה ומההוא טעם דאחל"ט ציוס ראשון ואכלו אותו ציוס שני צעיריבין (דף ט: וס'ט) כן פרש"י ורבינו יצחק הלוי והגאונים אסורין עד מוצאי (א) ליל יום טוב שני ומפרש בכדי שיעשו לילה הראויה לעשיה ומיהו בתשובת רבינו גרשום מאור הגולה מלאכי כמותי וגם רבינו גלויימוס איש רומי ז"ל בכל הש"ס שלא לי כתב מעיר גרמז"א כמותי והקשה ר"י לפרש"י דפירש ללכך צעין כתי שיעשו כתי שלא יהנה ממלאכת יום טוב א"כ המגבל שצבת בשוגג (א) אחיא יאכל הא הנה ממלאכת שבת אלא ודאי אין זה הטעם אלא הטעם שמה יאמר לנכרי לך ולקטו ומהו הטעם אסורים עד מוצאי י"ט האסורין בכדי שיעשו דאי אמרת דמתרין צמולאי יום טוב ראשון חיישינן שמה יאמר לנכרי צני"ט ראשון לך והביא כתי לאכול מהן בשני ואם כן ע"כ לילה הראויה לעשיה קאמר ומה שהביא רש"י ראייה נמצאה וכו' יש לדמות אותה דהתם נולדה ממלאכה הן השמים וגם ראייה שהביא מההוא טעם דעירובין (דף ט: וס'ט) יש לומר דמיירי שהיו נודו וכללא הכי הוא דלכד הבא מאלו או דבר מוקצה הבא צדיים שהביא נכרי בשביל עצמו או בשביל נכרי אחר ומתן לשראל צני"ט ראשון מותר בשני אלא אם הביאו בשביל ישראל מן המחובר אסור עד מוצאי יום טוב שני בכדי שיעשו ואם לאו

רבינו הגמאל

מאי מותרין דקתני במתניתין, רב אמר מותרין לקבל, ולעולם אל יגעו אדם את עצמו מבית המדרש אפילו שעה אחת, דאנא ולוי הוינא יתבי כי אמר ר' מותרין לאכילה, ובצפרא הדר ביה, ואמר מותרין לקבל, אנא הורנא בבי מדרשא שפעתה והדרי (כ"ו [ב]). לוי לא היה חסן ולא שפעה מינה ולא הדר ביה, ומתבטח למאן דמור מותרין לאכילה מהא דהניא, גוי שהביא דורון לישראל אפילו הני פולטין ופירות בני יומן מותרין, ואי אמרת מותרין לאכילה, בני יומן מי שרו באכילה, ולטעמיך בני יומן בטלטול מי שרו, אלא האב בכוורי דאדימי, כלומר כגון שנתן בדבש וכרנא בהן, ופירי דכביש בירקא, ואמאי קרי להו בני יומן, דאינון כעין בני יומן, אמר רב פפא הלכתא גוי שהביא דורון לישראל, אם יש מאותו [המין] במחובר לקרקע, אפילו כעורב אסורין לאכול מן עני שישאח בכדי שיעשו, ואם אין במינו במחובר לקרקע, הבאים בתוך התחום מותרין, וחוץ לתחום אסורין, והבא בשביל ישראל זה מותר לאכול אותו ישראל אחר.

שוחטין מן הנגרין. שוחטין חיות מן ציבדים לפי שגולדיים ועומדים. ועל שם ששוחטין שם ניגרי מים ותרין לשמות החיות שם קרי להו נגרים: אלא לא מן הנקפוס. מלא חיה צמולתו ספק נאור היום ספק נאור מאתמול: צא מעי"ט. ולקטו שהיו פרוסים וכן באורכ מיל או חזי מיל וכשהיה נופלת צראשו אחד ממוך שמתפרקת ומתנתקת לאלת המלכות מתקלקלת כולן וראשו השני נתק ממקום שנתק וסימן הוא לו שיש מיה צראש האחר: נתקלנו ציוס טוב. ע"כ הכי משמע שדלחי נתקלנו צני"ט וכגון שצדקו משחכזה ולא היו מקולקלין ועכשיו מקולקלין ולהכי פריך הא גופה קשיא: ה"ג טעמא דבא ומאלן הא ספק אסור הכי קאמר ר' וכוה חדא מילתא היא צא ומאלן שנתקלנו מערב יום טוב צדוע שמעבר יום טוב נאור ואם יש לחוש ולומר שנתקלנו ציוס טוב כגון שלל צא ומאלן מאתמול מקולקלין הרי הן כאלו ידוע שציוס טוב נאור: הלכא כר' שמעון. דאמר ספק מוכן אסור והיכא דבא ומאלן מקולקלין מאתמול יש לסמוך דלנודו מצדוד יום: לקבל. צלטול דכולי האי לא אחרת צפקס מוכן דלתפרו בגמליאל: ולוי אחר מותרין צאכלה. קאמר רבן גמליאל. ולא דספירא לרב ולוי כומיה אלא מלתיה הוא דמפרשי: מפולטים. לחיס אחי"י צלע"י: מוסרין. והא על כרעך רבן גמליאל הוא דמיקל: שפיר. ואע"ג דלאו ספק הוא אלא דלחי מוקצה איכא לנמימר דמתיר צלטול. ולקמן פריך עלה פירות בני יומן צלטול מי שרי נהי דמיקל רבן גמליאל צפקס מוכן צודאי שאינו מוכן מי מיקל: אלא צנוורי דאדימי. אדומים שאל נס לתמן ולאדמומית שמתח לחייהן שזדוקין אותן שם: ופירי דכביש ציקי. כשלקטוס טמנוס מיד ציק שאל צירח לחלותן. כביש טמונין כמו רישא בצכשא (מחילין דף ק"א:). והני דלחי מוכן ניהו דניכרין שמעי"ט הן ואשמועינן דלע"ג דלמו צני יומן לא חיישינן למראית העין. ורבותי פירשו כוורי דלדמי מנותחין הן כמו אלמויי דלמויה (ע"י דף ק"א:). וקשיא לי

א"כ מאי למימרא: אם יש מאוהו המין במחובר אסורין. משום מוקצה ואפילו לרבי שמעון יש מוקצה בגרורות ולמקום ומחובר כגרורות ולמקום דמי מדלא לקטן מאתמול אלקיניהו מדעמיה ולא מתלוך במחובר צין שלו צין של נכרי: ולערב אסורין בכדי שיעשו. כתי שלא יהנה ממלאכת י"ט. והא דקאמר ולערב אסורים בכדי שיעשו הא לאחר כן מותרים אפילו לערב ראשון נמי אע"ג דליל י"ט שני הוא ממתין בכדי שיעשו ומוותרין מנה נפסך אם הלילה חול הוא הרי המתין בכדי שיעשו ואם קדש הוא נמלא שנקטו בחול כן דעמי נוטה ויש לי ראיות הרבה מההוא בר טעם דעירובין (דף ט: וס'ט): ומביאה שגולדה בזה שמתרת בזה (לעיל דף ד'): אלמלא האחד חול הוא וממה נפשך מותר. ולא זכיתי לשאל את פי רבי' יעקב דצבר זה כי היו נוהגים בו היתר במקומינו והיה לי דבר פשוט ולאחר פטירתו של רבי שמעתי את רבי' יצחק הלוי שהוא אסור עד ליל מוצאי י"ט שני וכל אנשי עירו כמותו וגם הלכות גדולות אסורים כן ודנתי לפניו ולא הועיל לי הדבר וכל טעמו אינו אלא מדנקט בכדי שיעשו צלילה הראויה לעשיה קאמר ואני אומר נריך להמתין בכדי שיעשו משום שמה היום היא קדש והלילה חול ומדע מדלא קאמר לערב של שני אסורים בכדי שיעשו א לערב הראשון קאמר ובתשובת רבי' גרשום מאור הגולה מלאכי כמותי גס עתה צא אלי מכתב מגרמז"א שצא לשם אדם גדול זקן ויושב ציפיפה מן רומא ושמו ר' קלוימוס וצקי בכל הש"ס והורה כן ומחלק עליהן: חוץ

(א) [מספיקא פ"ג], (ב) [שבת פ"ג], (ג) [אלמלא לערב הראשון כ"ג], (ד) [לעיל דף ט:], (ה) [מין רש"י], (ו) [ספק דכריס להקל כ"ג:], (ז) [גוי וצוית ליל נמקט:]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ולערב כו' אם היה היום חול הרי בהרל נלקטו ואם היה היום קדש: (ב) בא"ד והאלוים אסורין עד מוצאי י"ט שני כ"ג: וזכית ליל נמקט:

לעוי רש"י

אמ"י [ומשטיד"א]. לחיס, טרייס, גרמז"ש [גרמז"ש"א]. ורדס (עיר במערב גרמז"ה).

מוסף תוספות

א. וכי גרע מה שעשה הישראל בשוגג כמה שעשה הגוי לצורך ישראל. מוס' הא"ש עירובין דף ט' וס'ט. ד"ה אי משכח. ב. הצבי והדגים ותלש מוס' הא"ש פ"ג. דאי לא בעינן אלא כתי צידה וליקוט, אכתי איכא מליחש פן יאמר לנכרי לקוט והבא ביום טוב שני ויהנה למוצאי י"ט מיד לאחר המתנה מועטת. תרי"ט.

אין צדין פרק שלישי ביצה

כה.

עין משפט נר מצוה

א [עירובין מ, ט] [תוס' פ"א, א פסחים מו, ד] [נר מצוה שבת קמ, ד"ה דבלי ודף קמח. ד"ה תתקנן, ט חולין ט, א] [ש"ל מ"א, א] [ב"ב א"ט, א] [יומן, ט] [נר מצוה, ט] [ט' וע"פ תוס' שבת קכד, ד"ה וחס, י] [נ"מ ב וקמ"ג, ט] [חולין קב, א] [ט' וע"פ פסחים ל, ד"ה האוכל ותוס' שבעות כד, ד"ה האוכל ותוס' חולין ג, ט"ה השתא ועוד שם קכ, ד"ה מה לך, א].

הגהות הב"ח

א [תוס' ד"ה המקשרין וכו' כ"ג בפניה, י"ב כולמך דמסוג ליעוץ ל"ה הגנהה א]:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א [גמ' אמר ר"ג וכו' השם לא קא עביד מעשה, י"ב ע"י שיטה מקובצת ופ"י]:

הגהות מהר"ר לנדא

א [תוס' ד"ה המקשרין וכו' והטעם קונה בהפקר כפי"א כבוד להטות והוא טעום טורי]:

מוסף רש"י

בהמה מסוכנת. ור"ה לטוחה וי"ט שלם ממות ויפסקתה (פסחים טו). לאכול ממנה ביות צלי. וזו היא צבא שפולטת היא שות ביום כדי להשטיט ולהתקן מות וצללות ולאכול, וזו אינה שות כי היא שר וצ"ג. ל"ה אכל מנה (פסחים טו). בהמה בחייה בחזקת איסור עומדת. שהיא אסורה משום אבר מן החי, ולכן כל שלם ספק בשחיטתה ונחלת להטעות על חזקתה, שהיא בכל ספק אלה אמר העמוד דבר על חזקתה שהיא מחלה. שאין יוכל להוציאה ממנה על ידי ספק. נמלאת אמר שבהמה זו אסורה, שהיא בחזקת איסור היותה מחלה ומפקק אלה על להטות שמה ששטה כספא, אל מתירנה מפקק עד שידוע לה ששטתה כראוי (וירובין ט).

מוסף תוספות

א. משום הר"ל איסור דאינו שיהי בכל, דלהאי הוי בחזקת החתום ור"ה חזקת החתום וכוון שכן הר"ל נמי איסור דרבנן אקילי בה. ה"ה"ה. וע"פ כ"ה וי"ה ליקטן, א. ואף על גב דלא הגבית אלא שקשרין קשר בעלמא משום דהבטה בהפקר קניא. ש"ס. ג. רב הונא לעיל כן. מ"ר. ד. אבל הכא פריך מברייתא לברייתא. ש"ס. ה. (ורביס יב, טו) חובה ואלתה, וזבחה אכול, שאינה זבוחה לא תיכול. ש"ס.

חזק לתחום אסורין. לא שמעתי טעם מקובל בדבר דאי משום מוקף אלא מותר לישראל אחר ואי משום ששעה צו איסור בשביל א"כ לישראל אחר נמי אסור דנכרי שהדליק את הנר בשבת מנן (שבת דף קכג). אם בשביל ישראל אסור ולא חלקו בינו לתבירו וי"ל דגבי איסור תמוזין דרבנן לא אחמור כולי האי ודין אם אסרוה צו זה א' (טעם אחר נראה לי מנחן לתחום אסורין גזירה שמה ישלח בשבילו והבא בשבילו זה מותר לאחר לליכא למגור זה שאינו מוכרין): **הפוקר אמה המים.** סוממה שלא יכנסו בה דגים מנחמן משמטן ואת אלה הפין והזמין על ידי מעשה זה: **בפרדס.** מקום המשממר ואין הולך ויאל שאינו יכול לצרות וקל לצדו ואינו צריך זמון דהא הכא מפני שהיא סתומה ואין יכולין ללכת קרי להו מוכנים ולקמיה פריך דזמון גדול הוא זה ששעה מעשה לשם הזמנה: **מדברי רבינו.** רב דלשמן רב הונא ורב חסדא ורב נחמן דקרי ליה לרב חסדא חזרין תלמידים של רב הו: **נפל ראיין.** רב חסדא: **בזכרבתא.** נכנס ראיין לתחלוקות גדולות שירבו עליו בזאת. ולקמיה מסיים קושיא אלא מפסקא מלתא צאיכא דלמיני דמתלפי רב חסדא צבזה צו רב הונא: **נפל צו חזרין.** רב הונא צבזה הוה מתלמידיו של רב רבזה צריה קרי צו חזרין: **ופפור דרוב.** שזמנה מצדע יוס צריך לקשור כנפיה להיות סימן לה: **ומלא לפני הקו שאסורין.** כדמתרין לה בפ"ק (דף י): שהי שני קינן וזימן את זו ולא זימן את זו ולמחר בא ומלא צמוזמנת ולא צמקומן אלא צדף הצולט לפני הקו וצבזבתה לא מלא כלום שאסורין דחיישינן שמה מקן אינה צמוזמנת צלו לכאן: **צמה צדיים אמורים.** דבעינן זמון: **אפור דרוב.** קטנה היא והאם והבט שוות: **והמקשרים.** כנפיהם סימן הוא להם: **והסנועעיים.** מתחמול לשם זמון והוה מעינן: **צבצורות.** וכל מקום שאינו מחובר: **מוסריס.** צייט: **והמקשרים והסנועעיים.** הנמצאים בכל מקום אף בחול אסורין למולאן משום גול שהראשון שקשרן או נענען קנאן צבזבתתם שהפקר נקנה צבגנהה: **צה.** צולד אינו צריך זמון שאינה יכולה לצרות ודעתיה עליה אכל אמה שהיא גדולה צריכה זמון: **צדידה.** צולד: **צסמופה לעי.** ידע צה ודעתיה עליה: **צבתנ' צמה ססונת.** שיהא ידע שמתו ואינו צריך לה צבצר סעד סעודה אלא מממת הפסדו הוא שומט: **לא ישחוט אה"ל.** ידע שיש שעות ציום לאכול כוית כלי הימנה: **צמית טציחה.** שהוא מוזמן ומופשט מעורו ועומד: **לא יציאנה צמוט וצמוטה.** צשני צני אדם משום דאושא מלתא היא ומזולז צייט: **ג"כ הפשט ופסח.** פ"י הכמוצ צעולה שהיא אכילת צבזה וה"ה יש ללמוד לקצנים צאכילת הדיוט: **מאי קמ"ל.** דרך ארץ או איסור ולגימיר דאסור לאכול ממנה עד שינתחה שמה ימלא לה סימן טרפה צסתר והחזיק לנו הצהמות צספק טרפות אף קודם שראה צהן טרפות: **לאפקוי מדרב הונא דאמר דאמר צמה צמיה צחוקס איסור.** אכר מן החי עומדת. ונפקא מינה שאם אירע ספק בשחיטתה נעמידנה על חזקתה וחסרה עד שידוע לה צבור ששחטה כראוי ומששחטה כראוי היא צחוקס הימר דסתם צהמות אינן טרפות ואם נמלא צה נקב צריאה או צבני מעים ויש לתלותו לאחר שחיטה ולהכשיר וצקודם שחיטה ולאסור העמידנה על חזקתה שהיתה צה קודם שנמלא צה ספק זה ומותרת עד שידוע לה אמת שהיא טרפה: **צמית טציחה ממש.** קודם הפשט: **טעונתס אכילתס.** מצני מעיה שהמאלל מתחמן ומתעכל שם: **אורח**

הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר. מימה מה טעם זה אי היו מוקפה אפילו לישראל אחר אסור ואי אסור לישראל ראשון צשזיל ששעה צהן איסור צשזילו אס כן לישראל אחר נמי אסורין כדלמרי' (שבת דף קכג).

חזק לתחום אסור והבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר אמר רבה בר רב הונא אמר רב "הסוכר אמת המים מערב יום טוב ולמחר השכים ומצא בה דגים מותרין אמר רב חסדא מדברי רבינו נלמוד היה שקננה בפרדס אינה צריכה זמון אמר רב נחמן נפל בר חבדין ברברבתא א' התם לא קא עביד מעשה הכא קא עביד מעשה ולא בעיא זמון והתניא היה שקננה בפרדס צריכה לזמן וצפור דרור צריך לקשור בכנפיה כדי שלא תתחלף באמה וזו עדות שהעידו מפי שמעיה ואבטליון תיובתא ומי בעיא זמון והתניא א' אמר ר"ש בן אלעזר מודים בית שמאי ובית הלל על שהזמין בתוך הקן ומצא לפני הקן שאסורין במה דברים אמורים צביוני שובך ויוני עליה וצפרים שקננו בטפחין ובבירה י' אבל אוזיים ותרנגולים ויוני הרדסיות וחיה שקננה בפרדס מותרין ואין צריכין זמון וצפור דרור צריכה לקשר בכנפיה כדי שלא תתחלף באמה והמקשרים והמנועעין בבורות ובבתים ובשיחין

החי ולא נהירא דלס כן למה לי עד שידוע צמה שחטה כיון דחזינא שמתה א"כ לא שייך צה איסור אכר מן החי דאיסור אכר מן החי לא שייך אלא מתייס לכן י"ל דחוקת איסור י"ל צחוקת שלא נשחטה עד שידוע לה וכו' ומשום איסור שאינה זבחה דלחמנא אמר"ה מצנח ואכלת שמוט ואכול וצוה נחא אפילו למ"ד צ צמה צמיה לאו לצדיים טעומת: א

ובמערות מותרין ובאילנות אסורין שמה יעלה ויתלוש והמקשרין והמנועעין בכל מקום אסורין משום גול אמר רב נחמן לא קשיא אה בה הא באמה אמה בזמון סגי לה צידה מעליותא בעיא אלא אמר ר"ב ר' ציחק א"ר יואדי ברדיה הא בגנה הפסוקה לעיר הא בגנה שאינה מסוכנת: **בתנ"י** א' בהמה מסוכנת לא ישחוט אלא אם כן יש שהות ביום לאכול ממנה כוית צלי ר"ע אומר אפילו כוית חי מבית טביחתה צ' שחטה בשדה לא יביאנה במוט ובמוטה אבל מביא בידו אברים אברים: **ג"כ** אמר רמי בר אבא הפשט ונתוח בעולה והוא הדין לקצבים מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר קודם הפשט ונתוח (לאפקוי) מאי קמ"ל אילימא לאפקוי מדרב הונא ר' דאמר רב הונא "בהמה בחייה בחזקת איסור עומדת עד שידוע לה במה נשחטה נשחטה בחזקת היתר עומדת עד שידוע לה במה נטרפה והאנן תנן מתניתין כדרב הונא דתנן ר"ע אומר אפילו כוית חי מבית טביחתה מאי לאו מבית טביחתה ממש לא ממקום שטובחת אכילתה והא תני רבי יואי מקום טביחתה ממש אלא רמי בר אבא אורח

ובאילנות אסורין. גזירה שמה יעלה ויתלוש, המקשרים והמנועעים בכל מקום אסורין משום גול. ופירקין לא קשיא, הא דתניא אינה צריכה זמון, בפרדס הסמוך לעיר, משום דחזו לה כל ימא דעתיה עליה, והא דתניא צריכה זמון, בפרדס שאינו סמוך לעיר, אי זמן אין, ואי לא לא, דאסוריה מסח דעתיה מינה. והני מילי בבית הקטנה, אבל באם צידה מעליותא בעיא. **בתנ"י** בהמה מסוכנת כו'. פירוש כגון גוססת, והוה האמור בהו כוס, כלומר יום, ר' עקיבא אמר אפילו כוית חי מבית טביחתה. אמר רמי בר אבא כתיב בתורה והפשית את העולה וגו', וצדקה הני מילי לענין מוסר ודרך ארץ, כדתינא לא יאכל אדם שום ובצל מראשו שנתראה וצדקה אלא מעלין, כיוצא בו כו', אבל איסורא ליכא, כדבר הונא דאמר בהמה ששחטה כחלכתה בחזקת היתר עומדת עד שידוע לה שנטרפה ובמה נטרפה, והאכול ממנה אין בו איסור, ור' עקיבא קאי כותיה, דתנן ר"ע אומר אפילו כוית חי מבית טביחתה, ואוקימנא כדתינן ר' חייא מבית טביחתה פשט, כלומר קודם הפשט וניתוחו. וזה שאמר מקום שטובחת אכילתה, כלומר ב' מעדא והוא אחר הפשט וניתוחו ודבריו, וצלה השמיעה מקום טביחתה ממש.

ובאילנות אסורין. גזירה שמה יעלה ויתלוש, המקשרים והמנועעים בכל מקום אסורין משום גול. ופירקין לא קשיא, הא דתניא אינה צריכה זמון, בפרדס הסמוך לעיר, משום דחזו לה כל ימא דעתיה עליה, והא דתניא צריכה זמון, בפרדס שאינו סמוך לעיר, אי זמן אין, ואי לא לא, דאסוריה מסח דעתיה מינה. והני מילי בבית הקטנה, אבל באם צידה מעליותא בעיא. **בתנ"י** בהמה מסוכנת כו'. פירוש כגון גוססת, והוה האמור בהו כוס, כלומר יום, ר' עקיבא אמר אפילו כוית חי מבית טביחתה. אמר רמי בר אבא כתיב בתורה והפשית את העולה וגו', וצדקה הני מילי לענין מוסר ודרך ארץ, כדתינא לא יאכל אדם שום ובצל מראשו שנתראה וצדקה אלא מעלין, כיוצא בו כו', אבל איסורא ליכא, כדבר הונא דאמר בהמה ששחטה כחלכתה בחזקת היתר עומדת עד שידוע לה שנטרפה ובמה נטרפה, והאכול ממנה אין בו איסור, ור' עקיבא קאי כותיה, דתנן ר"ע אומר אפילו כוית חי מבית טביחתה, ואוקימנא כדתינן ר' חייא מבית טביחתה פשט, כלומר קודם הפשט וניתוחו. וזה שאמר מקום שטובחת אכילתה, כלומר ב' מעדא והוא אחר הפשט וניתוחו ודבריו, וצלה השמיעה מקום טביחתה ממש.

ובאילנות אסורין. גזירה שמה יעלה ויתלוש, המקשרים והמנועעים בכל מקום אסורין משום גול. ופירקין לא קשיא, הא דתניא אינה צריכה זמון, בפרדס הסמוך לעיר, משום דחזו לה כל ימא דעתיה עליה, והא דתניא צריכה זמון, בפרדס שאינו סמוך לעיר, אי זמן אין, ואי לא לא, דאסוריה מסח דעתיה מינה. והני מילי בבית הקטנה, אבל באם צידה מעליותא בעיא. **בתנ"י** בהמה מסוכנת כו'. פירוש כגון גוססת, והוה האמור בהו כוס, כלומר יום, ר' עקיבא אמר אפילו כוית חי מבית טביחתה. אמר רמי בר אבא כתיב בתורה והפשית את העולה וגו', וצדקה הני מילי לענין מוסר ודרך ארץ, כדתינא לא יאכל אדם שום ובצל מראשו שנתראה וצדקה אלא מעלין, כיוצא בו כו', אבל איסורא ליכא, כדבר הונא דאמר בהמה ששחטה כחלכתה בחזקת היתר עומדת עד שידוע לה שנטרפה ובמה נטרפה, והאכול ממנה אין בו איסור, ור' עקיבא קאי כותיה, דתנן ר"ע אומר אפילו כוית חי מבית טביחתה, ואוקימנא כדתינן ר' חייא מבית טביחתה פשט, כלומר קודם הפשט וניתוחו. וזה שאמר מקום שטובחת אכילתה, כלומר ב' מעדא והוא אחר הפשט וניתוחו ודבריו, וצלה השמיעה מקום טביחתה ממש.

א א מ"י פ"ב מהלכות י"ט הלכה ח סמנ לזמן עה טוש"ע א"ח כ"י מ"א טע"ף ה: **ב** ב"ב מ"ח הלכה ה טוש"ע ט טע"ף ט: **ג** ג מ"י ט טוש"ע ט טע"ף ו: **ד** ד מ"י פ"ו מהל' אכירה הלכה ו סמנ עשין עה טוש"ע ח"מ כ"י כ"ט טע"ף ו: **ה** ה מ"י פ"ב מהלכות י"ט הלכה ז סמנ לזמן עה טוש"ע א"ח כ"י מ"א טע"ף ח: **ו** ו מ"י פ"א ט הלכה י טע"ף ט טוש"ע ח"מ כ"י כ"ט טע"ף ו: **ז** ז מ"י פ"ה ט הלכה ה סמנ ט טוש"ע ט טע"ף ט: **ח** ח מ"י פ"א מהל' שחיטה הלכה יג סמנ עשין סג טוש"ע י"ד כ"י כ"ט טע"ף א (וטע"ף ג צה"ה):

רבינו הגאון

אמר רבה בר רב הונא אמר רב הסוכר אמת המים מערב יום טוב ודגים השכים ומצא בה דגים מותרין. ואמר רב חסדא מדברי רבינו נלמד היה שקינתה בפרדס אינה צריכה זמון, פירוש הבנים שלה הקטנים השרויין בקן מוכנים הן, לפיכך אין צריך זמון. אמר רב נחמן נפל חבדין ברברבתא, דהוא רב חסדא, בר חבדין, רבה בר רב הונא, דרב הונא ורב חסדא חבדים הוון לרב נחמן, והיה קורא לרב הונא, הונא חבדין. פירוש ברברבתא, כלומר בקישות. התם בהסוכר אמת המים עשה מעשה, וכאלו זימן אותן הגרים חבדים, הכא גבי היה שקינתה בפרדס לא עשה מעשה כלום. ועוד התניא עדות מפי שמעיה ואבטליון, היה שקינתה בפרדס צריכה זמון, וצפור דרור צריך לקשור בכנפיה, כדי שלא תתחלף באמה, ואין תפרש דלא בעיא זמון, והתניא ר' שמעון בן אלעזר מודין ב"ש ובי"ה על שזימן בתוך הקן ומצא לפני הקן שאסורין, צדידיה ששחטה כראוי ונענען קנאן צבזבתתם שהפקר נקנה צבגנהה: **צה.** צולד אינו צריך זמון שאינה יכולה לצרות ודעתיה עליה אכל אמה שהיא גדולה צריכה זמון: **צדידה.** צולד: **צסמופה לעי.** ידע צה ודעתיה עליה: **צבתנ' צמה ססונת.** שיהא ידע שמתו ואינו צריך לה צבצר סעד סעודה אלא מממת הפסדו הוא שומט: **לא ישחוט אה"ל.** ידע שיש שעות ציום לאכול כוית כלי הימנה: **צמית טציחה.** שהוא מוזמן ומופשט מעורו ועומד: **לא יציאנה צמוט וצמוטה.** צשני צני אדם משום דאושא מלתא היא ומזולז צייט: **ג"כ הפשט ופסח.** פ"י הכמוצ צעולה שהיא אכילת צבזה וה"ה יש ללמוד לקצנים צאכילת הדיוט: **מאי קמ"ל.** דרך ארץ או איסור ולגימיר דאסור לאכול ממנה עד שינתחה שמה ימלא לה סימן טרפה צסתר והחזיק לנו הצהמות צספק טרפות אף קודם שראה צהן טרפות: **לאפקוי מדרב הונא דאמר דאמר צמה צמיה צחוקס איסור.** אכר מן החי עומדת. ונפקא מינה שאם אירע ספק בשחיטתה נעמידנה על חזקתה וחסרה עד שידוע לה צבור ששחטה כראוי ומששחטה כראוי היא צחוקס הימר דסתם צהמות אינן טרפות ואם נמלא צה נקב צריאה או צבני מעים ויש לתלותו לאחר שחיטה ולהכשיר וצקודם שחיטה ולאסור העמידנה על חזקתה שהיתה צה קודם שנמלא צה ספק זה ומותרת עד שידוע לה אמת שהיא טרפה: **צמית טציחה ממש.** קודם הפשט: **טעונתס אכילתס.** מצני מעיה שהמאלל מתחמן ומתעכל שם: **אורח**

א) בערך ענה סמנ א"חא שמעלת אה המאלל היינו צבני מעיין שצמקת ככר ע"ש.